

[Justitsministeren.]

medens man andre Steder i Landet vilde kunne komme igennem en Eksamen med en meget mindre Sum af Kundskaber og praktisk Øvelse. Derfor kan jeg, selv om jeg har en vis Sympati for en Prøve, slutte mig til dem, der er imod Prøven, fordi jeg mener, at Betænelighederne og Ulemperne vil være større end Fordelene. Eksamen skulde nødvendig være af en saadan Karakter, at den, som det er anført, skulde skabe en Monopolstilling for enkelte Mennesker, og jeg vil give Ret i, at der er nogen Risiko derfor. Ved Siden deraf er der altsaa den uensartede Bedømmelse, som kan komme til at virke meget uretfærdigt. Jeg tror derfor, at man foreløbig skal blive staaende ved de Skærpelser, som jeg foreslaar i Loven, saa kan man se, hvordan de virker, og jeg har nu Troen paa, at de vil virke tilstrækkeligt betryggende.

Til det ærede Medlem Hr. From, der var inde paa Spørgsmaalet om hæderlig Vandel, skal jeg bemærke, at man adskillige Steder i vor Lovgivning kræver „hæderlig Vandel“ som Betingelse for, at man kan opnaa et eller andet. Hvordan man nærmere skal definere disse Ord, kan der maaske være nogen Diskussion om, men jeg vil mene, at der i de Love, hvor dette Begreb anvendes, navnlig tænkes paa Hæderlighed i Forhold til Straffeloven, saaledes at det altsaa maa kræves, at den paagældende ikke har været straffet. Spørgsmaalet kan saa igen blive, om man vil udelukke Hæderlighed ved enhver Straf, eller om man vil sige, at Hæderlighed godt kan være til Stede ved ganske smaa Straffe. Jeg mener, det sidste vil være Tilfældet; der vil være ganske smaa Straffe, som ikke kan betyde Udelukkelse af en hæderlig Vandel. Men det er noget, som i første Instans Politiet maa udøve Skøn over, og som dernæst — og hermed synes jeg, at det ærede Medlems Ængstelse ved Politiets Afgørelse maa falde bort — i sidste Instans maa afgøres af den til enhver Tid siddende Justitsminister, der jo bliver den øverste Instans, til hvem enhver kan klage over en efter hans Mening uretfærdig Bedømmelse. Der vil sikkert inden for Ministeriet udvikle sig en fast Praksis, som kan være normgivende for Politimestrene ud over Landet med Hensyn til, hvilke Krav der i den Henseende skal stilles.

Til det ærede Medlem Hr. Stæhr Johansen vil jeg gerne sige i Anledning af hans Forespørgsel om Traktorer, at vi i Øjeblikket har under Overvejelse at lempe Reglerne om Adgang til Kørsel med Traktor, saaledes at der skal kunne gives Adgang til at køre i videre Udstrækning med disse. En Udvidelse bliver sikkert nødvendig, grundet ganske vist, som det ærede Medlem anførte, paa den langt videregaaende Brug, der allerede nu gøres af Traktorer, og den videregaaende Brug, man kan vente, Udviklingen fører med sig. Der er Forhandlinger i Gang mellem Ministeriet for offentlige Arbejder og Justitsministeriet om dette Spørgsmaal, og som et naturligt Led i disse Forhandlinger vil ogsaa det Problem, det ærede Medlem rejste, nemlig Kravet om Køreprøve, kunne gaa ind, og jeg skal sørge for, at dette Spørgsmaal bliver behandlet i Forbindelse med en eventuel Udvidelse af Retten til at køre med Traktor.

Dernæst var det ærede Medlem inde paa, om de motorsagkyndige ikke kunde udvise en mere menneskelig Optræden. Ja, det er jo lidt vanskeligt at svare paa det Spørgsmaal. Der foreligger ikke for mig Klager over, at de motorsagkyndige ikke skulde optræde høfligt, pænt og menneskeligt over for Eleverne. Jeg har været til en enkelt Sammenkomst med de motorsagkyndige, og dér gjorde jeg de motorsagkyndige opmærksom paa, at deres Valgsprog burde være det gamle latinske: *Fortiter in re, suaviter in modo*, stærk i Realiteten, mild i Formen. Mild og venlig i Formen, men stærk i Realiteten burde være deres Valgsprog i deres Arbejde over for de Elever, der blev fremstillet for dem, og jeg gaar ud fra, at det i Virkeligheden nogenlunde dækker det, som det ærede Medlem mener. Jeg skal første Gang, der bliver Lejlighed til det, igen gøre de motorsagkyndige opmærksom paa, at disse Ord bør staa paa deres Vaabenskjold og over deres Gerning.

Endelig var det ærede Medlem Hr. Stærmose inde paa Spørgsmaalet om, med hvilken Motivering man vil holde paa 25 Aar og ikke tage 21 Aar. Heroverfor vil jeg gerne svare, at naar man ikke stiller Krav om nogen Eksamen eller Prøve, kan jeg ikke se andet, end at det er naturligt, at man i dette specielle Tilfælde kræver